

Κόκκινα μούρα, λευκό χιόνι

Χιόνιζε όλη τη νύχτα. Ήταν το είδος του χιονιού που δεν κάλυπτε απλώς τις στέγες, αλλά συσσωρευόταν σε παχιά στρώση στα χωράφια και κρεμόταν από τα κλαδιά σε μαλακούς, τέλειους σβώλους. Το είδος του χιονιού που παρακαλούσε τα παιδιά να το πατήσουν, ενώ οι ενήλικες βρισκόταν στην τελική φάση των προετοιμασιών για τα Χριστούγεννα.

Ο Ιάσοντας και οι μικρές του αδελφές ήταν ήδη έξω, ντυμένοι με τόσα πολλά ρούχα που κινούνταν σαν πιγκουίνοι. Οι μπότες τους άφηναν βαθιά ίχνη στον κήπο πίσω από το σπίτι της γιαγιάς και οι φωνές τους αντηχούσαν στην ήσυχη ύπαιθρο. Ήταν ξύπνιοι από το πρωί, φτιάχνοντας χιονάνθρωπους μέχρι που η πλάτη τους βράχηκε, τα καπέλα τους στράβωσαν, τα πρόσωπά τους κοκκίνισαν από το κρύο και τα μάτια τους έλαμπαν από χαρά.

Τώρα έφτιαχναν χιονάνθρωπο. Μία από τις αδελφές του έπλαθε το μεσαίο τμήμα, ενώ η άλλη ρωτούσε συνεχώς αν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν αληθινά κουμπιά αυτή τη φορά, και όχι πέτρες.

Ο Ιάσοντας έβαλε το κεφάλι στην κορυφή και έκανε ένα βήμα πίσω, παρατηρώντας το πλάσμα που γεννιόταν.

Γέλασε, καθώς σίγουρα δεν ήταν η καλύτερη δημιουργία τους.

Αλλά τότε, κάτι τράβηξε την προσοχή του.

Στην άκρη του κήπου, ακριβώς εκεί όπου το μονοπάτι έμπαινε στο δάσος, βρίσκονταν μια σειρά γυμνών θάμνων, διάσπαρτων με μικροσκοπικά κόκκινα

μούρα. Το χρώμα τους φαινόταν σχεδόν ψεύτικο σε αντίθεση με το λευκό. Σαν κάποιος να τα είχε ζωγραφίσει με ένα μικροσκοπικό πινέλο.

Ο Ιάσοντας περπάτησε προς τα εκεί χωρίς να το σκεφτεί. Οι αδελφές του συνέχιζαν να μαλώνουν για τα κουμπιά. Θα έλειπε μόνο για ένα λεπτό.

Ο φράχτης του κήπου τελείωνε κοντά σε μια παλιά ταΐστρα πουλιών. Ένα μικρό πουλί κρεμόταν στραβά από ένα κλαδί — ένα από αυτά με το φωτεινό κίτρινο στομάχι, ένας μελισσοφάγος, όπως το αποκαλούσε η γιαγιά με μεγάλη επαγγελματική ακρίβεια. Πετάρισε, άρπαξε έναν σπόρο και μετά έφυγε. Ένας άλλο προσγειώθηκε για μερικά δευτερόλεπτα και μετά εξαφανίστηκε.

Ο Ιάσοντας στάθηκε ακίνητος, νιώθοντας ότι ήταν μάρτυρας κάποιου αρχαίου τελετουργικού της φύσης που δεν ήθελε να διαταράξει. Η αναπνοή του σχημάτιζε σύννεφα στον αέρα.

Οι μόνοι ήχοι ήταν το απαλό τρίξιμο του χιονιού κάτω από τις μπότες του και τα μικρά φτερουγίσματα των πουλιών. Κάπου μακριά, ένας δρυοκολάπτης χτυπούσε ένα δέντρο σαν να προσπαθούσε να ξυπνήσει κάποιον.

Κοίταξε γύρω του και μετά έκανε μερικά βήματα προς την κατεύθυνση ενός δάσους που έμοιαζε με ένα πολύ καλά κρυμμένο μυστικό, το οποίο όλον αυτό τον καιρό ήταν τόσο κοντά στο σπίτι της γιαγιάς, αλλά κανείς δε μιλούσε γι' αυτό.

Υπήρχαν ίχνη ζώων στο χιόνι — ίσως μιας αλεπούς ή ενός ελαφιού. Ή ενός σκύλου; Δεν μπορούσε να πει με σιγουριά. Έσκυψε για να δει καλύτερα. Τα ίχνη ήταν λεπτά. Συγκεκριμένα. Ό,τι και να ήταν, είχε περάσει από εκεί πριν το χιόνι σκληρύνει.

Πίσω του, το σπίτι ήταν ακόμα ορατό, αλλά το δάσος έμοιαζε με έναν άλλο κόσμο. Μόλις διέσχισε το αόρατο σύνορο που σχημάτιζαν τα δέντρα, τον κατέκλυσε μια χιονοστιβάδα σιωπής και ηρεμίας. Όλα εδώ κινούνταν πιο αργά. Ή μήπως δεν κινούνταν καθόλου; Ίσως απλώς υπήρχαν, κάτι που για το δάσος και τους κατοίκους του ήταν απολύτως αρκετό.

Ο Ιάσοντας βγήκε από το μονοπάτι και προχώρησε λίγο πιο μέσα, καθαρίζοντας το χιόνι από τα χαμηλά κλαδιά των πεύκων. Άγγιξε τον φλοιό μιας ψηλής σημύδας, κρύο και ξεφλουδισμένο σε λεπτές λωρίδες.

Ο αέρας είχε διαφορετική μυρωδιά εδώ — σαν πευκοβελόνες και κάτι έντονο που δεν μπορούσε να ονομάσει. Εισέπνευσε αυτόν τον αέρα που ήταν τόσο διαφορετικός από το νέφος και τις μυρωδιές της πόλης. Το κρύο χτύπησε το εσωτερικό των ρουθουνιών και του λαιμού του.

Βρήκε ένα επίπεδο σημείο με χιόνι ανάμεσα στα δέντρα και ξάπλωσε, μόνο για μια στιγμή. Όχι για να φτιάξει έναν άγγελο. Απλά για να ξαπλώσει. Για να κοιτάξει προς τα πάνω.

Κλαδιά διασταυρώνονταν στον ουρανό από πάνω του. Λεπτές γραμμές, απαλό γκρι σε αντίθεση με τον ανοιχτόχρωμο ουρανό.

Εισέπνευσε και εξέπνευσε, αργά. Κρύο πάλι, αλλά το απόλαυσε.

Για πρώτη φορά μετά από μέρες, δεν είχε καμία όρεξη να δει τίποτα. Ούτε την οθόνη, ούτε τα μηνύματα από τους συμμαθητές του, ούτε τα παιχνίδια. Δεν υπήρχε λόγος να ξεκλειδώσει το κινητό του. Κανένας ήχος εκτός από αυτούς που του χάρισε το δάσος.

Άκουγε τον άνεμο να σφυρίζει ανάμεσα στα δέντρα. Δεν ήταν ορμητικός. Δε βιαζόταν.

Μετά από λίγο, σηκώθηκε. Όχι επειδή βαριόταν, αλλά επειδή ένιωθε... γεμάτος. Όχι υπερβολικά γεμάτος. Ακριβώς όσο έπρεπε. Σαν κάτι μέσα του να είχε ξαναμπεί στη θέση του.

Στον δρόμο της επιστροφής προς το σπίτι, περπατούσε αργά, παρακολουθώντας τα κλαδιά πάνω του να ταλαντεύονται. Οι μπότες του έτριζαν στο χιόνι, γεμίζοντάς τον με χαρά. Θυμήθηκε τα κόκκινα μούρα που φαινόταν σχεδόν εξωπραγματικά πάνω στο λευκό χιόνι, σκέφτοντας ότι θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν ως κουμπιά για τον χιονάνθρωπο που έφτιαχνε. Αλλά μετά αποφάσισε να μην τα πάρει από τη φύση και να τα αφήσει εκεί.

Στον κήπο, οι αδελφές του είχαν βάλει στον χιονάνθρωπο ένα καρότο για μύτη και είχαν κλέψει ένα από τα κασκόλ της γιαγιάς. Χαιρέτησαν και έδειξαν με ενθουσιασμό το ολοκληρωμένο έργο τους.

Τις χαιρέτησε και αυτός, αλλά κατευθύνθηκε προς το σπίτι.

Μέσα, η γιαγιά είχε ανάψει ένα κερί στο παράθυρο. Η κουζίνα μύριζε κανέλα και φρυγανιά. Ο Ιάσονας σκούπισε το χιόνι από το παλτό του και άφησε τις μπότες του δίπλα στην πόρτα.

Δεν είπε τίποτα. Απλώς κάθισε στο τραπέζι, ήσυχος και ζεστός εξωτερικά όπως και εσωτερικά.

Αργότερα εκείνο το βράδυ, όταν τελικά πήρε ξανά το τάμπλετ του, δεν άνοιξε τίποτα. Όχι αμέσως.

Κοίταξε έξω από το παράθυρο τις σκοτεινές σιλουέτες των δέντρων.

Τότε άφησε το τάμπλετ.

Για λίγο ακόμα.

Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Iéargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.